

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 8Co/506/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5612210460
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Táňa Rapčanová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2015:5612210460.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Táne Rapčanovej a sudcov JUDr. Františka Potockého a Mgr. Zuzany Hartelovej, v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova č. 25, IČO: 35 807 598, zastúpeného splnomocneným zástupcom Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti žalovanému: Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Župné námestie č. 13, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Liptovský Mikuláš č. k. 8C/176/2012-126 zo dňa 19. januára 2015, takto

rozhodol:

rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

Žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Okresný súd Liptovský Mikuláš rozsudkom č. k. 8C/176/2012-126 zo dňa 19. 01. 2015 žalobu v celom rozsahu zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení konštatoval, že žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 27. 09. 2012 domáhal voči žalovanému náhrady majetkovej škody vo výške 6.296,99 eur a nemajetkovej ujmy vo výške 1.259,40 eur, ktoré mu boli spôsobené v dôsledku nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Liptovský Mikuláš ako súdu exekučného, a to nevydaním rozhodnutia v zákonnej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok.

Citujúc ust. § 5 ods. 1, § 9 ods. 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom do 31. 12. 2012 (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), § 41 ods. 2 písm. d/, § 44 ods. 1 až 3 zákona č. 233/1995 Z. z. (Exekučný poriadok) účinného od 01.06.2011 (ďalej len „Exekučný poriadok“) súd žalobu zamietol pre neunesenie dôkazného bremena žalobcom.

Zo spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Er/836/2012 mal súd preukázané, že ide o exekučnú vec súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého so sídlom v B., ktorý jej prideliť sp. zn. EX 3673/12. Dňa 02. 05. 2012 boli súdu doručená žiadosť o udelenie poverenia súdneho exekútora v exekučnej veci oprávneného POHOTOVOSTĚ, s. r. o. proti povinnému K. L., ITALIA MODA, Liptovský Mikuláš, pre vymoženie 1.838,27 eur s príslušenstvom. Ako exekučný titul bol označený rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu, zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská a. s., Bratislava, sp. zn. SR 12064/10 zo dňa 16. 08. 2011, vykonateľný dňa 13. 10. 2011. Súd podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, ako aj v zmysle predpisov komunitárneho práva, skúmal súlad exekučného titulu so zákonom a žiadosť o udelenie poverenia uznesením č. k. 10Er/836/2010-12 zo dňa 01. 06. 2012, právoplatným dňa 28. 06. 2012, zamietol z dôvodu nedodržania písomnej formy rozhodcovskej doložky. Žalobca v pozícii oprávneného opravný prostriedok proti tomuto postupu nepodal. Žalobca nepreukázal existenciu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na

vykonanie exekúcie. Postupom exekučného súdu nie je založená žiadna procesná prekážka, od 29. 06. 2012 (deň nasledujúci po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia) mal žalobca dostatok času na podanie žaloby v občianskom súdnom konaní.

Žalobca podľa okresného súdu nepreukázal ani vznik a výšku tvrdenej majetkovej škody. Netvrdil výšku dohodnutej úverovej istiny, úročenia úveru, či a koľko splátok povinný zaplatil, kedy sa tak stalo, čo sú skutočnosti nevyhnuté pre zistenie nesplateného zostatku dlhu a pre posúdenie výšky škody, ktorú si žalobca uplatňuje. Pri dôvodoch a výške požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch žalobca nepreukázal, že došlo k zániku povinného, k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným či k insolvenčii povinného. Ak konaním súdu malo dôjsť u členov riadiacich orgánov žalobcu, resp. majiteľov právnickej osoby k negatívnym pocitom, ako fyzické osoby sa môžu domáhať ochrany svojich práv zákonom predpísaným spôsobom. Žalobca netvrdil konkrétne kedy a ktoré jeho plánované podnikateľské aktivity a už podnikateľské plány zanikli, ani tento zánik nepreukázal; rovnako netvrdil a nepreukázal stratu zisku z realizovaného obchodu a hospodársku stratu.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) a nakoľko v konaní úspešný žalovaný v zákonnej lehote nevyčíslil trovy konania, súd mu náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu odvolanie.

V odvolaní vytykal súdu, že v konaní došlo k viacerým vadám - účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom; rozhodoval vylúčený sudca; súd prvého stupňa nesprávne vec právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav; súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonával navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia vyplýva, že súd prejednal vec v neprítomnosti žalovaného (správne malo byť uvedený žalobcu) a jeho právneho zástupcu postupujúc podľa ust. § 101 ods. 2 O. s. p. preto, že sa bez ospravedlnenia na pojednávanie nedostavil. Riadne a včas však požiadaval o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Súd preto nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Ak tak spravil, odňal mu tým právo na konanie pred súdom.

Ďalej uviedol, že uskutočnil podanie (obsiahnuté v texte žaloby), ktorým upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému bola vec pridelená systémom súdneho manažmentu na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. Okolnosť, že krajský súd nezhliadol v označených skutočnostiach dôvod na vylúčenie sudcu, nič nemení na tom, že v jeho očiach a objektívne v očiach verejnosti nemožno tohto sudcu považovať za nestranného. Je tomu tak aj preto (okrem dôvodov označených v návrhu), že rozhodnutie krajského súdu je v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou iných krajských súdov v skutkovo a právne totožných veciach, tiež

s judikatúrou Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v oblasti zachovávanía práva na nestranný súd. Za takýchto okolností a s vedomím, že názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva v Štrasburgu neobstojí, a že podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu, nebolo a nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca.

Podľa žalobcu konečné (meritórne) rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p., proti ktorému legálne pripustil odvolanie. Proti rozhodnutiu o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podáva odvolanie, pričom v čase podania odvolania o zamietnutí návrhu nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania.

Ďalej žalobca vytykal súdu, že sa nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval jeho žiadosť o zrušenie (odročenie) nariadeného pojednávania z dôležitého dôvodu. Súd vychádzajúc z mylného skutkového stavu bez oboznámenia sa s obsahom predloženej ústavnej sťažnosti nesprávne aplikoval ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a viedol pojednávanie, na ktorom za jeho neprítomnosti meritórne rozhodol. V žiadosti sa pritom zdôrazňovalo, že trvá na osobnej účasti splnomocneného zástupcu na pojednávaní, avšak na takom, ktoré bude vedené nestranným sudcom na nestrannom súde.

Tiež namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd pri rozhodovaní vychádzal a zachytil ich aj v odôvodnení svojho rozhodnutia. Nemal možnosť sa vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a založil na nich svoje rozhodnutie. Za takejto procesnej situácie došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, ako aj k odňatiu možnosti konať pred súdom.

V konkrétnostiach napr. žalobca uviedol, že súd sa dopustil viacerých omylov keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, avšak v odôvodnení prezentované časové úseky tomu nenasvedčujú.

Žalobca v odvolaní tiež tvrdil, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania. Dodal, že súd vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či išlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz však v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, a to vzhľadom k faktu, že vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu.

Podľa žalobcu, ak žalovaný nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobnému návrhu v zmysle ust. § 114 ods. 3 O. s. p., mal súd rozhodnúť o návrhu rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O. s. p. Skutkovým základom sa mal stať ním tvrdý skutkový stav. Namiesto toho súd bez nariadenia pojednávania doplnil skutkový základ dokazovaním, ktorého obsah a rozsah si určil sám a následne vo veci meritórne rozhodol ignorujúc ust. § 153b O. s. p.

Pokiaľ súd zamietol návrh v časti náhrady skutočnej škody z dôvodu jej nedôvodnosti, v odôvodnení rozhodnutia sa zaoberal len škodou, ktorá mala súvisieť so správou pohľadávky počas nečinnosti súdu a opisuje ju ako škodu, ktorá vznikla v príčinnej súvislosti s konaním dlžníka (povinného). Úplne však ignoroval všetky jeho tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu udržiavania a správy informačného systému a z titulu výdajov na administratívne spracovanie textov urgencií, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií a na poštovné a telekomunikačné výdaje (urgovanie a kontrola stavu konania na exekučnom súde). V tejto časti je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, je prejavom svojvôle súdu a je potrebné ho ako arbitrárne zrušiť. Z odôvodnenia rozsudku vôbec nie je zrejmé akou úvahou súd dospel jednoznačne a nepochybne k presvedčeniu o tom, že majetková škoda nevznikla. Rovnako sa to však týka chýbajúcich dôvodov pri nemajetkovej ujme. Súd dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonávané ex offo, nepoučil ho podľa § 120 ods. 4 O. s. p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej, aby tak mal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy.

K nemajetkovej ujme uviedol, že súd vo svojom rozhodnutí nevysvetlil prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu jeho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného čl. 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na rozhodnutie v zákonom stanovenom čase. Sám súd predsa zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné ospravedlňujúce dôvody. Napriek tomu, že súd zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy.

V závere k návrhu na prerušenie konania uviedol, že ak bol súdu doručený v čase predchádzajúcim nariadenému súdnemu pojednávaniu návrh na prerušenie konania z dôvodu, že prebieha konanie o prejudiciálnej otázke, ktorou je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd na základe ústavnej sťažnosti podanej na Ústavnom súde Slovenskej republiky, bol súd povinný pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca žiadal, aby odvolací súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu nevyjadril.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.), po zistení, že odvolanie podal včas účastník konania (§ 204 ods. 1, § 201 O. s. p.), proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 201 O. s. p.), pričom podanie opravného prostriedku nie je vylúčené ust. § 202 O. s. p., bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 214 ods. 2, § 156 ods. 3 O. s. p.), preskúmal rozhodnutie v napadnutom rozsahu a z dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O. s. p.) a rozsudok okresného súdu podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Vzhľadom k tomu, že odvolací súd je rozsahom a dôvodmi odvolania viazaný, pri posudzovaní danej veci sa zaoberal len námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní a procesným postupom prvostupňového

súdu predchádzajúcim vydaniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska, či došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

V súvislosti so žalobcom namietanou otázkou nestrannosti a zákonnosti sudcu odvolací súd poukazuje na to, že procesným prostriedkom k dosiahnutiu nápravy, pokiaľ sa účastník konania domnieva, že sudca, ktorému bola vec pridelená na rozhodnutie, má pomer k veci, k účastníkom konania alebo k ich zástupcom, je podanie námietky zaujatosti. Žalobca, kvalifikovane zastúpený advokátom, v návrhu na začatie konania síce upozornil na skutočnosti, ktoré podľa neho odôvodňovali vylúčenie sudcov Okresného súdu Liptovský Mikuláš z prejednávania danej veci, na výzvu súdu, či týmto podaním chce vzniesť námietku zaujatosti niektorého zo sudcov alebo všetkých sudcov okresného súdu alebo navrhnúť prikázanie veci inému súdu, však oznámil, že námietku zaujatosti podľa § 15a O. s. p. nepodal (č. I. 8 spisu). Okresný súd napriek tomu podľa § 16 O. s. p. predložil vec Krajskému súdu v Žiline ako súdu nadriadenému na rozhodnutie, a to na základe oznámenia sudcov okresného súdu s poukazom na skutočnosti oznámené i žalobcom v návrhu na začatie konania. Krajský súd v Žiline uznesením č. k. 8NcC/47/2013-19 zo dňa 30. 01. 2013 sudkyňu Okresného súdu Liptovský Mikuláš JUDr. Janu Haluškovú (ktorej bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce, a teda je vo veci zákonnou sudkyňou) nevylúčil z prejednávania a rozhodovania danej veci. Uznesenie krajského súdu bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 08. 04. 2013 (č. I. 23 p. v. spisu).

Na zdôraznenie, vzhľadom na opakované námietky žalobcu, odvolací súd opätovne uvádza, že ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (§ 14 a nasl. O. s. p.) predstavujú výnimku z ústavnej zásady, že nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi (čl. 48 Ústavy SR). Vzhľadom na to možno vylúčiť sudcu z prejednávania a rozhodovania pridelennej veci len celkom výnimočne a len zo skutočne závažných dôvodov, ktoré sudcovi zjavne bránia rozhodnúť v súlade so zákonom, objektívne, nezaujato a spravodlivo. Samotný subjektívny názor účastníka konania, že v osobe určitého sudcu sú dané okolnosti vylučujúce ho z prejednávania a rozhodovania veci ešte nezakladá bez ďalšieho dôvod pre legitímne obavy z jeho nestranného a nezaujateho rozhodovania. Dôvod na vylúčenie sudcu nezakladá ani skutočnosť, že sudca má prejsť a rozhodnúť vec, v ktorej žalovaným je súd, na ktorom tento sudca vykonáva súdnictvo (viď napr. uznesenie NS SR zo dňa 31. 05. 2010 sp. zn. 3Nc/14/2010). Pre účely preskúmvanej veci odvolací súd konštatuje, že dôvodom na vylúčenie sudcu nie je bez ďalšieho ani to, že vykonáva súdnictvo na súde, ktorý údajne (podľa tvrdenia žalobcu) svojim nesprávnym úradným postupom v inej právnej veci založil zodpovednosť žalovaného v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Aplikácia prax Najvyššieho súdu SR pri zohľadnení tak subjektívneho, ako aj objektívneho hľadiska (teória zdania) sa v prevažujúcej miere prikláňa k záveru o povinnosti, ako aj požiadavke na sudcu, v každej veci zachovať vecný profesionálny prístup, nadhľad, potrebnú dávku odstup. Preto samotná skutočnosť, že predmetom konania je nesprávny úradný postup súdu, na ktorom sudca vykonával svoju funkciu, pričom tento nebol zákonným sudcom v exekučnej veci, v ktorej malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nezakladá pomer k veci. Z uvedeného dôvodu odvolací súd námietku žalobcu o rozhodovaní veci vylúčeným, zaujatým sudcom vyhodnotil ako nedôvodnú.

Ďalšiu námietku žalobcu, že okresný súd nemohol v prejednávanej veci postupovať podľa § 101 ods. 2 O. s. p. a vec prejsť v jeho neprítomnosti, vyhodnotil odvolací súd rovnako ako nedôvodnú.

Zo spisového materiálu mal odvolací súd preukázané, že okresný súd nariadil na pojednanie veci prvé pojednanie na deň 17. 04. 2013. Žalobca prostredníctvom splnomocneného zástupcu pred pojednaním požiadal o zrušenie nariadeného pojednania z dôvodu objektívneho porušenia zásady nestrannosti súdu a sudcu a zároveň navrhol konanie prerušiť do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd, a ktorej dôsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu vo veci nevylúčenia sudcu povereného prejednaním veci. Súd síce pojednanie dňa 17. 04. 2013 vykonal a oboznámil listinné dôkazy, pojednanie však odročil z dôvodu rozhodnutia o procesných návrhoch účastníkov konania. Následne súd uznesením č. k. 8C/176/2012-66 zo dňa 25. 11. 2013, právoplatným (v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline č. k. 6Co/588/2014-91 zo dňa 25. 08. 2014) dňa 23. 10. 2014, návrh žalobcu na prerušenie konania zamietol. Po právoplatnosti uznesenia o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania súd vo veci nariadil pojednanie na 19. 01. 2015. Splnomocnenému zástupcovi žalobcu bolo predvolanie na pojednanie doručené dňa 08. 01. 2015 (č. I. 94 p. v. spisu), napriek tomu sa na pojednanie nedostavil, rovnako ani žalobca.

I keď žalobca dňa 16. 01. 2015 prostredníctvom splnomocneného zástupcu požiadal o zrušenie, resp. odročenie pojednania, dôvody uvádzané žalobcom nebolo možné považovať za dôležité dôvody pre odročenie pojednania v zmysle ust. § 119 ods. 1 O. s. p. Žalobca nepožiadaval o odročenie pojednania

z dôležitého dôvodu tvoriaceho prekážku na jeho strane brániacu mu v účasti na pojednávaní (§ 119 ods. 1 až 3 O. s. p.), ale z dôvodu, že vo veci koná vylúčený sudca (o ktorej otázke však už nadriadený súd právoplatne rozhodol) a z dôvodu podania návrhu na prerušenie konania do rozhodnutia o podanej ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd (pričom išlo o totožný návrh o akom už bolo v minulosti súdom prvého stupňa i odvolacím súdom rozhodnuté) a do rozhodnutia Súdneho dvora Európskej únie o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný v konaní o náhradu škody pre porušenie práva Európskej únie prebiehajúcim na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 7C/6/2010. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že podanie návrhu na prerušenie konania samo osebe nie je dôvodom pre ospravedlnenie neúčasti na nariadenom pojednávaní, keď o tomto návrhu je možné rozhodnúť priamo na pojednávaní, na ktorom je v prípade potreby a účasti účastníkov možné týchto k návrhu na prerušenie konania i vypočuť. Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že boli splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. a pokiaľ okresný súd vec na pojednávaní dňa 19. 01. 2015 prejednal a o nej rozhodol, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Tejto možnosti sa žalobca zbavil sám tým, že sa na pojednávanie nedostavil.

Z uvedeného dôvodu neobstojí ani námietka žalobcu, že okresný súd vo veci rozhodol bez toho, aby mu umožnil vyjadriť sa ku skutkovým a právnym otázkam veci, nakoľko neúčastou na pojednávaní si žalobca a jeho splnomocnený zástupca sami zmarili možnosť realizovať svoje procesné oprávnenia, a to najmä možnosť navrhovať dôkazy, vyjadrovať sa k vykonaným dôkazom a tvrdeniam protistrany, právo na poučenia v zmysle ust. § 118 ods. 2 O. s. p., ako aj ust. § 120 ods. 4 O. s. p., ktoré sa realizujú spravidla na pojednávaní (vo vzťahu k prítomným účastníkom).

Z rovnakého dôvodu ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd i námietku žalobcu, že nebol oboznámený s obsahom dôkazov a tvrdení a že nemal možnosť sa k nim vyjadriť. Za situácie, keď boli v zmysle ust. § 101 ods. 2 O. s. p. splnené všetky predpoklady na prejednanie veci bez prítomnosti žalobcu a jeho splnomocneného zástupcu, pokiaľ okresný súd na nariadenom pojednávaní dôkazy vykonal, neodňal tým žalobcovi možnosť konať pred súdom. Okresný súd pritom na pojednávaní vykonal výlučne dokazovanie navrhnuté samotným žalobcom, a to oboznámením exekučného spisu Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp. zn. 10Er/836/2012.

Pokiaľ žalobca namietal, že nemal možnosť oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného, z obsahu spisu vyplýva, že vyjadrenie žalovaného bolo splnomocnenému zástupcovi žalobcu doručené dňa 20. 03. 2014 (č. l. 54 p. v. spisu). Žalobca teda mal dostatok času oboznámiť sa s vyjadrením žalovaného a k tomuto prípadne zaujať stanovisko.

Jednou z odvolacích námietok žalobcu bola aj skutočnosť, že súd s rozhodnutím vo veci samej rozhodol zároveň o zamietnutí jeho návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Žalobca mal zato, že ak bol podaný návrh na prerušenie konania, bolo povinnosťou súdu pred samotným rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť.

Uvedená námietka žalobcu nie je pravdivá, nakoľko z napadnutého rozsudku nevyplýva žalobcom tvrdená skutočnosť. Z obsahu zápisnice z pojednávania zo dňa 19. 01. 2015 síce vyplýva, že súd na pojednávaní rozhodol i o zamietnutí návrhov žalobcu na prerušenie konania, avšak súd o týchto návrhoch nerozhodol v rámci rozhodnutia vo veci samej, ale samostatným uznesením, pred rozhodnutím vo veci samej. I keď uznesenie súdu, ktorým rozhodol o zamietnutí návrhov žalobcu na prerušenie konania v čase vydania meritórneho rozhodnutia nebolo právoplatné, samotná táto skutočnosť nie je podľa názoru odvolacieho súdu prekážkou pre rozhodnutie vo veci samej. Rozhodnutie súdu, či už o prerušení konania alebo o zamietnutí návrhu na prerušenie konania, je procesným rozhodnutím, má procesnoprávne dôsledky len pre určité štádium občianskeho súdneho konania. Nejde o rozhodnutie vo veci samej, ktoré by do práv a povinností účastníkov konania zasahovalo konečným spôsobom. Aj keď (prípadne) pri vydávaní týchto rozhodnutí dôjde k procesnej nesprávosti, nemožno nevziať na zreteľ, že v ďalšom konaní, ktoré potom nasleduje, zostávajú účastníkovi zachované všetky jeho procesné oprávnenia. V danom prípade na základe podaného odvolania žalobcu proti rozhodnutiu vo veci samej, ako aj proti uzneseniu, ktorým súd nevyhovел jeho návrhom na prerušenie konania, posudzoval dôvodnosť a správnosť týchto rozhodnutí odvolací súd. V súvislosti s návrhom žalobcu na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení jeho práva na zákonného sudcu a na nestranný súd zo dňa 16. 01. 2015 odvolací súd dodáva, že ide o totožný návrh žalobcu s návrhom zo dňa 10. 04.

2013, o ktorom už bolo v minulosti právoplatne rozhodnuté, a teda uvedený návrh žalobcu v žiadnom prípade nemohol predstavovať prekážku pre rozhodnutie súdu vo veci samej. Z uvedeného dôvodu odvolací súd uznesením č. k. 8Co/507/2015-202 zo dňa 31. 08. 2015 (teda ešte pred rozhodnutím o odvolaní žalobcu proti rozhodnutiu vo veci samej) uznesenie okresného súdu, ktorým rozhodol o návrhoch žalobcu na prerušenie konania, v časti, v ktorej návrh žalobcu zo dňa 16. 01. 2015 na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti žalobcu zamietol, zrušil a konanie o tomto návrhu zastavil. V časti, v ktorej súd návrh žalobcu na prerušenie konania do právoplatného skončenia konania o prejudiciálnych otázkach, ktoré navrhol položiť žalovaný Súdnemu dvoru Európskej únie v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov sp. zn. 7C/6/2010 zamietol, odvolací súd potvrdil ako vecne správne.

Vzhľadom na uvedené má odvolací súd za to, že dokazovanie v danej veci bolo okresným súdom vykonané náležitým spôsobom a v potrebnom rozsahu, spôsobom plne zodpovedajúcim kontradiktórnosti sporového konania. Okresný súd umožnil účastníkom realizáciu ich procesných práv, a preto jeho postupom nedošlo k odňatiu práva žalobcu konať pred súdom.

Odvolací súd sa stotožňuje aj so závermi okresného súdu vo vzťahu k samotnému meritórnemu posúdeniu nároku uplatneného žalobcom. Prvostupňový súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vec správne rozhodol a svoje rozhodnutie aj náležite odôvodnil s poukazom na ust. § 157 ods. 2 O. s. p.

Vo vzťahu k meritu veci žalobca v odvolaní tvrdil, že súd sa dopustil viacerých omylov, keď konštatoval, že ním namietané lehoty na vydanie rozhodnutia boli dodržané, čomu však v odôvodnení prezentované časové úseky nenasvedčujú; súd bol bezdôvodne nečinný, spôsobil tak zbytočné prietahy v konaní a nerozhodol o jeho návrhu v zákonnej lehote.

V nadväznosti na uvedenú odvolaciu námietku odvolací súd poukazuje na to, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku nevyplýva, že by okresný súd konštatoval dodržanie lehoty na vydanie rozhodnutia v exekučnom konaní. Okresný súd žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania nesprávneho úradného postupu, vychádzajúc zo žalobného návrhu, v ktorom žalobca kládol dôraz na nesprávny úradný postup spočívajúci nie v rozhodnutí o žiadosti o udelenie poverenia oneskorene, ale v zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie následkom vykonania úradného postupu podľa § 44 ods. 2 Exekučného poriadku spôsobom odporujúcim zákonu. Žalobca v odvolaní na závery okresného súdu vo vzťahu k vecným dôvodom, ktoré viedli ku konštatovaniu nepreukázania existencie nesprávneho úradného postupu exekučného súdu pri rozhodovaní o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie, pritom nijako nereagoval.

V súvislosti s námietkami žalobcu vo vzťahu k lehotám na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie odvolací súd len okrajovo dodáva, že v zmysle Exekučného poriadku účinného ku dňu doručenia žiadosti súdneho exekútora súdu, t. j. ku dňu 02. 05. 2012, lehota 15 dní neplatila v prípade ak exekučným titulom bolo vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu, ako tomu bolo i v tomto prípade, keď súd o žiadosti súdneho exekútora rozhodol zároveň do jedného mesiaca od jej doručenia.

Napriek tomu, že okresný súd nemal naplnenú už prvú podmienku zodpovednosti žalovaného v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a to nesprávny úradný postup, zaoberal sa aj ďalšími atribútmi zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, t. j. vznikom škody a príčinnou súvislosťou. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia následne uviedol dostatočné argumenty nielen vo vzťahu k nepreukázaniu existencie škody, ale aj nemajetkovej ujmy, s ktorými argumentmi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožnil a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok okresného súdu, vrátane výroku o trovách konania, ktorý nebol osobitne napadnutý odvolaním, ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s § 224 ods. 1 O. s. p. V odvolacom konaní bol úspešný žalovaný, ktorý si však náhradu trov odvolacieho konania postupom podľa § 151 ods. 1 O. s. p. neuplatnil, preto mu súd náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v senáte pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.